

SZÚCS IMRE VERSEI

GYÖKEREK ROSTJAIBAN

Úgy hisszük, élünk,
lábunk alatt reng a táj.
Aztán mégis jeltelen
út marad utánunk,
s szerelmeket, csatákat megvívva-
felejtve – porba omlunk
süppetegen...

Századok múltán meg,
mikor már hallgat az idő,
és csak mohos kutak mélyén
zeng a hajdan volt élők
hajdan volt hahója –
szétszórt koponyacsontokat
vetnek partra a megáradt vizek.

Üregekben föld,
sár és iszap. Ezeréves kín,
hamuvá hamvadt tűz –
megposhadt vágypakkal
a meddőn zöldülő fűben,
gyökerek rostjaiban...

Tán ezért hajtja le
csendben az Isten is:
tövisekkel sebzett szép fejét –
a végtelenben...

A HAZA DIMENZIÓI

gyökér
 szárny
 szülőföld
 kidőlt-bedőlt
 kop-
 ja-
 fa
 csillagcsendben
 ének
 elakadt szó
 zo-
 ko-
 gás
 egyszer majd
 bezörget
 nálad is
 „mint lassan ért gyümölcs”
 leveles ággal
 ab-
 la-
 kon

ÖREGEK

Messze a szárkúp
 a szalmakazal
 a kert
 a fákon már túlérett
 a gyümölcs
 nem nyit be hozzájuk
 senki
 nem lép ki tőlük
 senki
 bár a kiskapu
 tárva-nyitva
 szomszédnak
 idegennek